

РЕШЕНИЕ

№ 310

гр. Плевен, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА

Членове: РЕНИ М. СПАРТАНСКА
КРАСИМИР ИВ. ПЕТРАКИЕВ

при участието на секретаря ЙОВКА СТ. КЕРЕНСКА
като разгледа докладваното от РЕНИ М. СПАРТАНСКА Въззивно
гражданско дело № 20234400500415 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 и сл.от ГПК.

С решение на Плевенски Районен съд, VI-ти гр.с. №425 от 30.03.2023г., постановено по гр.д.№453/2023г.по описа на същия съд на основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ е признато за незаконно и е отменено уволнението на В. А. В. ,ЕГН ***** от гр.Долни Дъбник ,Пл.обл., ул. ***,предявен срещу Професионална гимназия по селско стопанство“Проф.Иван Иванов“,гр.Долни Дъбник,Пл.обл.,***,извършено със заповед №РД 17-269/21.12.2022г.С решението на ПРС на основание чл. 344, ал.1, т.2 КТ В. А. В. ,ЕГН ***** от гр.Долни Дъбник ,Пл.обл., ул.*** е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „работник поддръжка сгради –електротехник“ в Професионална гимназия по селско стопанство“Проф.Иван Иванов“,гр.Долни Дъбник,Пл.обл.,***,представлявано от директора Ж. Т.. На основание чл. 344, ал.1, т.3 във вр. с чл. 225, ал.1 КТ ПГСС “Проф.Иван Иванов“,гр.Долни Дъбник, Пл.обл.,***,представлявана от директора Ж. Т. е осъдена да заплати на В. А. В. ,ЕГН ***** от гр.Долни Дъбник ,Пл.обл., ул. *** **сумата от 3364.67 лв.**, представляваща обезщетение за времето, през което ищецът е

останал без работа, поради уволнението за периода от 22.12.2022 г.- 17.03.2023г. Със същото решение на ПРС е прекратено производството по иска с правно основание чл.344ал.1,т.4 КТ като недопустимо.С решението на ПРС на основание чл.78 ал.1 ГПК ПГСС “Проф.Иван Иванов“,гр.Долни Дъбник, Пл.обл.,ул.***, представлявана от директора Ж. Т. е осъдена да заплати на В. А. В. ,ЕГН ***** от гр.Долни Дъбник ,Пл.обл., ул. *** деловодни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 780лв.На основание чл.78 ал.6 ГПК ПГСС “Проф.Иван Иванов“,гр.Долни Дъбник, Пл.обл.,ул.***,представлявана от директора Ж. Т. е осъдена да заплати по сметка ПРС ДТ върху уважените иски в размер на 194,58лв.,както и 120лв. за съдебно-икономическа експертиза.

Срещу така постановеното решение на ПРС е постъпила въззивна жалба от ПГСС “Проф.Иван Иванов“,гр.Долни Дъбник, представлявана от директора Ж. Т. чрез пълномощника адвокат А. Д. от ПАК.В същата се твърди,че трудовото правоотношение на ищеца е прекратено със заповед №РД 17269/21.12.2022г.на основание чл.330 ал.2,т.6 КТ поради дисциплинарно уволнение,считано от 05.01.2023г,като основанието е неизпълнение на заповед РД 17-235/30.11.2022г.Посочено е,че при уволнението на ищеца са спазени всички законови изисквания и норми от страна на работодателя и същото е законосъобразно,а предявеният иск изцяло неоснователен.Изложени са доводи,че първоинстанционният съд превратно е интерпретирал доказателствата по делото и е стигнал до неправилни и необосновани изводи,противоречащи ,както на материалноправните,така и на процесуалните такива.Твърди се,че трудовото правоотношение с въззиваемия е прекратено на дата 05.01.2023г.,че нелогичен се явява изводът на ПРС ,че на посочената дата ищецът се е явил за среща с директора ,а не за да изпълнява трудовите си задължения ,че на датата 05.01.2023г.ищецът е следвало да бъде на работното си място,но знаейки,че има назначен временно друг параджия, не се е явил в 7.30ч.,а към 10.00часа.Оспорва се твърдението,че заповедта е издадена и връчена по време,когато ищецът е започнал ползването на законоустановен отпуск по болест,като въззивникът счита,че към момента на връчване на заповедта -05.01.2023г.ищецът не се е ползвал от закрилата на чл.333 ал.1,т.4 КТ.Изложени са доводи,че е без значение кога е издадена заповедта,тъй като същата поражда действие от момента на нейното връчване, като в случая това е датата 05.01.2023г. и доказателство за това е

факта, че официални документи-в трудовата книжка на ищеца, както и в уведомлението до НАП по реда на чл.62 ал.3 КТ именно датата 05.01.2023г. е отразена като дата на прекратяване на трудовото правоотношение. В жалбата е описана следната фактология: На 20.12.2022г. в 10.57ч. работодателят е връчил на ищеца искане по чл.193 ал.1 КТ и на същата дата от ищеца са дадени обяснения, с вх.№РД20-419/20.12.2021г. На 21.12.2022г. е издадена заповедта за уволнение, която е изпратена по пощата и получавайки я ищецът се е явил на преглед в поликлиниката в гр. Долни Дъбник и на същата дата му е издаден болничен лист за периода от 21.12.2022г. до 03.01.2023г. На 05.01.2023г. след изтичане срока за временна нетрудоспособност, ищецът се е явил на работа и именно на тази дата му е връчена заповедта за уволнение, посочена във всичките му документи като дата на прекратяване на трудовото правоотношение. Към момента на връчване на заповедта 05.01.2023г., болничният лист е изтекъл на 03.01.2023г., а ищецът не е представил на работодателя си друг болничен лист. Твърди се, че на 04.01.2023г. ищецът е следвало да бъде на работа, но не се е явил, като не е уведомил никого за причината за неявяването си, явил се е на 05.01.2023г., където директорката му е връчила заповедта за уволнение. Твърди се, че съгласно константната практика на ВКС предварителната закрила по чл.33 ал.1, т.4 КТ е приложима в случаите, когато служителът е започнал ползването на разрешен отпуск, а ако служителът се е явил на работа и не съобщил за заболяване или разрешен отпуск, какъвто е настоящия случай, работодателят няма задължение да вземе предварително разрешение за уволнението. В този смисъл е цитирана съдебна практика-решения на ВКС. Тезата на въззивника е, че към дата 05.01.2023г., когато е прекратено трудовото правоотношение, ищецът не се е ползвал от закрилата на чл.333 ал.1, т.4 КТ, като се твърди, че при връчване на заповедта на тази дата в нито един момент ищецът не е споменал дори, че има болничен лист, нито е представил такъв. Посочено е, че закрилата по чл.333 ал.1 т.4 КТ има обективен характер и приложението ѝ е изключено в случай на недобросъвестност на работника или служителя-съзнателно укриване продължаването на отпуска за временна неработоспособност, каквито изводи могат да се направят от поведението на ищеца. Достигайки до други изводи, а именно, че ищецът се ползва от закрилата на чл.333 ал.1, т.4 КТ, ПРС е постановил неправилен, незаконосъобразен и необоснован съдебен акт. В случай, че съдът разгледа спора по същество се твърди, че по делото са

представени категорични доказателства,установяващи извършените от ищеца дисциплинарни нарушения, за които му е наложено наказание дисциплинарно уволнение,съответно не са събрани доказателства , опровергаващи извършените от ищеца нарушения.Посочено е,че всички вменени в заповедта дейности са част от задълженията на ищеца по длъжностна характеристика, които той не отрича,че не е изпълнил.Относно случилото се на 24.11.2022г. с лицето Т. Т. на ищеца е връчен предупредителен протокол по чл.65 ЗМВР ,като грубото отношение е установено и в пр.пр.№711/2022г.Демонстрираното грубо и арогантно поведение и физическо посегателство на ищеца спрямо външно лице, в присъствието на ученици и персонал в училището съставлява нарушение на трудовата дисциплина.Съгласно трудовия договор на ищеца,той е единственият ,който може да пуска и спира парната инсталация в училището , на 20.12.2022г. и на 21.12.2022г. температурите в класните стаи са били пониски от нормативно допустимите 18 градуса,поради което учебните занятия са проведени при изключителни условия по вина на ищеца .Твърди се,че описаните в заповедта нарушения на трудовата дисциплина са установени по делото ,което е достатъчно за налагане на наказанието „уволнение“ от субекта на дисциплинарна власт.Посочено е,че заповедта за налагане на дисциплинарното наказание е мотивирана ,отговаря на изискванията на чл.195 ал.1 КТ,спазени са изискванията на чл.193 КТ-поискани са и са представени писмени обяснения ,спазена е разпоредбата на чл.194 ал.1 КТ-наказанието е наложено в рамките на двумесечния срок от датата на откриване на нарушението.При налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание-дисциплинарно уволнение ,работодателят е съобразил изискването на чл.189 ал.1 КТ,взел е предвид тежестта на нарушението , обстоятелствата, при които е извършено ,както и поведението на ищеца ,като наложеното наказание съответства на степента на извършените нарушения.В заключение въззивникът моли Окръжния съд да отмени обжалваното решение на ПРС и постанови друго ,с което предявените искове с правно основание чл.344 ал.1,т.1,т.2 и т.3 КТ бъдат отхвърлени като неоснователни. Претендират се и направените по делото разноси за двете съдебни инстанции.В съдебното заседание на 05.07.2023г.въззивникът ПГСС“Проф.Иван Иванов“гр.Долни Дъбник чрез своя пълномощник адвокат А. Д. от ПАК поддържа подадената въззивна жалба и моли съда да я уважи по изложените в нея

съображения.Претендират се направените разноски,съгласно списък по чл.80 ГПК,като е уточнено ,че адв.възнаграждение е за двете съдебни инстанции.

Въззиваемият В. А. В. чрез своя пълномощник адвокат П. К. от ПАК е депозирал писмен отговор в срока по чл.263 ал.1 ГПК,в който взема становище, че въззивната жалба е неоснователна.Правилно и законосъобразно ПРС е приел,че към момента на уволнението ищецът се е ползвал от закрилата по чл.333,ал.1,т.4 КТ,тъй като е бил в отпуск по болест и за работодателя е съществувало задължението да вземе разрешение от Инспекцията по труда за неговото уволнение, предхождано от мнение на ТЕЛК.Уволнението не е съобразено с разпоредбата на чл.333,ал.1,т.4 КТ и правилно съдът е отменил заповедта на процесуално основание,без да я разглежда по същество.Твърди се,че изложените във въззивната жалба оплаквания не съответстват на събраните доказателства,че нито на 21.12.2022г.,нито на 05.01.2023г.ищецът се е явил на работа,за да изпълнява трудовите си задължения,както се твърди в жалбата. Същият е получил заповедта за уволнение на 21.12.2023г. в 17.00часа от пощенската станция,тъй като работодателят я е изпратил по пощата,поради неявяването му на работа,поради заболяване.Твърди се,че ищецът не е бил на работа и на 05.01.2023г.,когато е отишъл след уговорена среща с директора , за да занесе втория си болничен лист от 04.01.2023г.и за да получи оформената си трудова книжка.В заключение моли съда да остави без уважение жалбата.Претендират се и направените разноски за настоящата инстанция.В съдебното заседание на 05.07.2023г.въззиваемият чрез своя пълномощник адвокат П. К. от ПАК поддържа изложените в отговора съображения,като моли съда да постанови решение,с което да бъде потвърдено решението на ПРС като правилно и законосъобразно.Претендират се направените разноски за въззивната инстанция.Направено е възражение за прекомерност на адв.възнаграждение на другата страна.

Окръжният съд като прецени оплакванията направени във въззивната жалба,становищата на страните и представените по делото доказателства , приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК ,от надлежна страни срещу подлежащ на обжалване съдебен акт,поради което е допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената проверка по чл.269 ГПК въззивният съд констатира, че обжалваното решение на ПРС е валидно и допустимо.

Предмет на разглеждане в настоящото производство са предявени от В. А. В. от гр.Долни Дъбник срещу Професионална гимназия по селско стопанство“Проф.Иван Иванов“гр.Долни Дъбник обективно съединени искиове по чл.344 ал.1,т.1,2,3,4 КТ.

Безспорно по делото е,че В. В. е заемал длъжността “Работник поддръжка сгради –ел.техник“ при въззивника ПГСС“Проф.Иван Иванов“гр.Долни Дъбник по трудов договор .

Няма спор,че със заповед №РД17-269/21.12.2022на директора на гимназията, на ищеца В. А. В. е наложено дисциплинарно наказание уволнение на основание чл.330,ал.2,т.6 за три нарушения на трудовата дисциплина,както следва:

1. Не е изпълнил заповед №РД-17-235/30.11.2022г. на директора на училището,което с оглед вменените задължения ,съгласно трудов договор и длъжностна характеристика съставляват основни задължения на длъжността му;

2.На 24.11.2022г. е извършил физическо насилие на лицето Т. В. Т.;

3.На 20.12.2022г.при външна температура на въздуха -5 градуса в училището няма включено парно отопление,в резултат на което температурата в учебните стаи и кабинети е под законоустановения минимум и провеждането на учебните занятия е невъзможно.

Безспорно от представените писмени доказателства ,а и от приложеното ЛТД на ищеца се установява,че на датата ,на която е издадена заповедта за налагане на дисциплинарното му уволнение-21.12.2022г.,същият е бил в отпуск,поради временна нетрудоспособност,за което му е издаден първичен болничен лист № Е20223793987 на 21.12.2022г. от д-р Б. Д.-С. /л.150 /,съгласно който В. В. е в отпуск поради общо заболяване за 14 календарни дни от 21.12.2022г. до 03.01.2023г.,при режим на лечение:домашен-амбулаторен ,с поставена диагноза „Лумбосакрална радикулопатия“,код по МКБ: М54.1.В болничния лист е посочено,че ищецът следва да се яви на преглед на 03.01.2023г.Този болничен лист видно от ЛТД е входящ при работодателя с вх. № 679/22.12.22г.,т.е на следващия ден след издаването му .

Няма спор,че за същото заболяване на ищеца В. В. е издаден втори болничен лист № E20223950208-продължение, издаден на 04.01.2023г. от Неврологична ЛКК при ДКЦ II-Плевен ЕООД от д-р М. О. и д-р П. Н. /л. 149 /,съгласно който В. В. е в отпуск, поради общо заболяване за 10 календарни дни от 04.01.2023г. до 13.01.2023г.,със същата диагноза „Лумбосакрална радикулопатия“, код по МКБ: M54.1 и режим на лечение:домашен-амбулаторен ,като е отразено,че следва да се яви на преглед на 13.01.2023г.Този болничен лист е входиран при работодателя с вх. № 681/05.01.23г.

Решението на ПРС в частта ,в която е прекратено производството по делото относно иска по чл.344,ал.1,т.4 КТ,поради недопустимост на иска,не е обжалвано от ищеца,влязло е в сила и не е предмет на въззивна проверка в настоящото производство.

Спорни са въпросите законосъобразна ли е горепосочената заповед на директора на ПГСС“Проф.Иван Иванов“гр.Долни Дъбник,с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание уволнение,от кой момент е прекратено трудовото правоотношение между страните ,ползвал ли се е ищецът от закрилата на чл.333 ал.1,т.4 КТ.

За да уважи предявения иск с правно основание чл.344 ал.1,т.1 КТ ,ПРС е приел,че уволнението на ищеца е незаконосъобразно,че и на двете дати на които процесната заповед е връчена на 21.12.2022г. и на 05.01.2023г. ищецът е бил в законоустановен отпуск по болест,съгласно двата болнични листа, съответно първичния ,издаден на 21.12.2022г. от д-р Б. Д.-С. и болничния лист -продължение, издаден на 04.01.2023г. от членове на ЛКК . Изложени са доводи,че закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 4 КТ се прилага само когато работникът или служителят е започнал ползването на разрешения му отпуск /без значение точно какъв - платен годишен, неплатен, учебен, отпуск за временна неработоспособност и др.Съдът е счел,че към момента на уволнението, извършено с процесната заповед, ищецът се е ползвал от закрилата при уволнение по чл. 333, ал. 1, т. 4 КТ и за работодателя е съществувало задължението до този момент да вземе предварително разрешение от Инспекцията по труда за неговото уволнение . След като не е дадено предварително разрешение от Инспекцията по труда за уволнението на ищеца,само на това основание съдът е приел,че уволнението е

незаконосъобразно, тъй като работодателят е упражнил потестативното си право на уволнение в нарушение на императивната разпоредба на чл.333, ал.1, т.4 от КТ и на основание чл.344, ал.3 от КТ заповедта за уволнение се явява несъобразена със закона и следва да бъде отменена. По тези съображения съдът е уважил иска по чл.344 ал.1, т.1 КТ, без да разглежда спора по същество. С оглед уважаване на иска за отмяна на незаконното уволнение, съдът е приел, че следва да бъдат уважени и акцесорните искове по чл.344 ал.1, т.2 КТ за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност, както и по чл.344 ал.1, т.3 КТ във вр. чл.225 ал.1 КТ за заплащане на обезщетение в размер на 3364,67 лв. за времето през което ищецът е останал без работа, за периода 22.12.2022 г. до 17.03.2023 г. Тези правни доводи на ПРС са правилни, законосъобразни, кореспондират с представените по делото доказателства и се възприемат изцяло от въззивната инстанция.

Съгласно чл.333 ал.1, т.4 КТ и в хипотезата на дисциплинарно уволнение по чл. 330, ал. 2, т.6 работодателят може да уволни само с предварително разрешение на инспекцията по труда работник или служител, който е започнал ползването на разрешения му отпуск.

Трайна и непротиворечива е съдебната практика, че закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 4 КТ се прилага само когато работникът или служителът е започнал ползването на разрешения му отпуск, независимо от вида на отпуска - платен годишен, неплатен, учебен, отпуск за временна неработоспособност и др. Щом работникът или служителът е бил на работа и на работното му място е връчена заповедта за уволнение, той не се ползва от предварителна закрила, макар и за същия ден да има болничен лист за временна неработоспособност. Ако служителът се е явил на работа и не е съобщил за заболяване или разрешен отпуск по болест, работодателят няма задължение да вземе предварително разрешение за уволнението. В този смисъл е решение на ВКС №9/11.02.2021 г. по гр. д. №1793/2020 г., IV г. о. В цитираното решение, ВКС се позовава и на други подобни решения в същия смисъл: решение № 567/13.10.2010 г. по гр. д. № 1130/2009 г., III г. о., което допълва, че работникът следва да е уведомил работодателя за разрешения му отпуск и да е показал ясно, че го ползва, като не се явява на работа, за да изпълнява служебните си задължения. В решение на ВКС № 63/31.03.2011 г.

по гр. д. № 1728/2009 г., IV г. о.е възприето становището,че в случаите, когато работникът или служителят е започнал ползването на отпуск за временна неработоспособност въз основа на болничен лист, който отпуск впоследствие е продължен, то само ако той съзнателно укрие това обстоятелство като не изпълни задължението си по чл. 9, ал. 2 от Наредбата за медицинската експертиза на работоспособността (отм.) да представи новия болничен лист или да уведоми работодателя до два работни дни от издаването му, то закрилата се изключва.В същия смисъл са постановените от ВКС решение № 197/09.06.2011 г. по гр. д. № 661/2010 г., IV г. о., решение № 437/20.01.2012 г. по гр. д. № 1594/2010 г., IV г. о., решение № 468/10.01.2013 г. по гр. д. № 1621/2011 г., IV г. о., решение № 492/21.01.2013 г. по гр. д. № 1696/2011 г., IV г. о. и др.

По подобен начин се е произнесъл ВКС и в решение №50045 от 01.03.2023г.по гр.д.№2738/2022г.,IV г.о.,на което се е позовал и първоинстанционния съд .В посоченото решение на ВКС е прието,че работодателят няма задължение да вземе предварително разрешение за уволнението, ако работникът, респ. служителя, въпреки че е бил в разрешен отпуск за временна нетрудоспособност, се е явил на работното си място, където му е връчена заповедта за уволнение и не е представил издадения болничен лист или не е уведомил работодателя, че се намира в надлежно разрешен отпуск по болест. В този случай самото поведение на работника сочи на изричен отказ от права, на умишлено затаяване на информация или на умишлено въвеждане в заблуждение на работодателя. Обратно, когато работодателят е уведомен,че работникът не се явява на работа поради влошено здравословно състояние, в резултат на което може да се ползва от закрилата, то работодателят следва да изчака в краткия срок по чл.9, ал.2 от Наредба за медицинската експертиза /НМЕ/ представянето на болничния лист, респ. уведомяването за съставянето на този документ. В този случай работникът е изпълнил задължението си и не се е укрil нито с оглед прeстиране на трудовите си функции, нито с оглед непредставяне на документа,оправдаващ отсъствието му, респ. респ. неуведомяване за неговото съставяне. Не е налице умишлено неправомерно поведение от страна на работника или служителя и закрилата по чл.333, ал.1, т.3 КТ, която е обективна по своя характер, не отпада. С императивната норма на чл.9, ал.2 от Наредбата е уредено задължението, но и правото на работника или служителя

да представи болничния лист или да уведоми работодателя до два работни дни от издаването му.

В конкретната хипотеза меродавният момент към който следва да се извърши преценката дали ищецът се ползва от закрилата на чл.333,ал.1,т.4 КТ е датата на връчване на заповедта за налагане на дисциплинарното уволнение, от който момент се счита прекратено трудовото правоотношение, с оглед разпоредбите на чл.195 ал.3 и чл.335 т.3 КТ,тъй в хипотезата на дисциплинарно уволнение по чл.330 ал.,т.6 КТ,трудовият договор се прекратява от работодателя без предизвестие.Съгласно чл.195 ал.3 КТ дисциплинарното наказание смята наложено от деня на връчване на заповедта на работника или служителя или от деня на нейното получаване ,когато е изпратено с препоръчано писмо с обратна разписка.В случая процесната заповед за дисциплинарното уволнение на ищеца му е изпратена по пощата на датата на издаването ѝ – 21.12.2022г.и на същата дата е получена от В. В.,което е удостоверено с подписа му на обратната разписка /л.145/,а съгласно представената служебна бележка от началника на пощенската станция в гр.Долни Дъбник/л.16/ въпросното писмо,съдържащо заповедта е получено лично от получателя на 21.12.2022г.в 17 .00часа.На датата 21.12.2022г.ищецът е бил в законно разрешен отпуск за временна нетрудоспособност,съгласно първия болничен лист, издаден на същата дата за периода 21.12.2022г.до 03.01.2023г.На 21.12.2022г.ищецът е бил на преглед и въобще не се е явявал на работа ,а първият болничен лист е занесен от колегата му Х. Х. в училището на следващия ден 22.12.2022г.,на която дата е заведен при работодателя с вх.№679/22.12.2022г./л.150/.Тази фактическа обстановка се установява от представената медицинска документация-извършен преглед от д-р Б. С. на 21.12.2022г., която е издала и първия болничен лист/л.17/и с извършеното в МБАЛ и ДКЦ Свети Пантелеймон ООД изследване-рентгенография на гръбначни прешлени /л.18-19/,от дадените устни обяснения на ищеца в съд.заседание на 17.03. 2023г. пред ПРС,както и от показанията на свидетеля Х. Х..

От личното изслушване на ищеца В. пред ПРС се установява,че в деня когато му е издаден болничния лист,рано сутринта е изпитвал болки,не е можел да се обърне,отишъл е при личния си лекар,който го е изпратил на невролог ,а неврологът му дал талон за снимка ,направил е такава.Ищецът

посочва,че рано сутринта около 07.30часа му се е обадил Иван Стефанов, служител в училището, за да го пита защо не работи парното,а той му е обяснил, че не може да се яви на работа ,тъй като е на инжекции,после трябва да ходи на снимка ,като знае,че служители на училището са потърсили негов пенсиониран колега,заемал същата длъжност,за да запали парното.Относно първия болничен лист ищецът е заявил,че на другия ден сутринта е тръгнал към училището,за да го остави, но по пътя е срещнал колегата си Х. Х. и го е помолил да занесе болничния лист,тъй като му е трудно да се изкачва по стъпала.Ищецът е заявил,че след като е бил на прегледи ,се е прибрал в Долни Дъбник ,в дома си е намерил бележка да се яви в пощата,за да получи писмо ,отишъл е до пощата ,където му е връчена пратката, съдържаща заповедта за дисциплинарното уволнение.

От показанията на свидетеля Х. Х. се установява,че ищецът се е оплаквал от болки в кръста,споделил е,че цяла седмица е на инжекции ,че на 21 декември ищецът е бил в болнични,не знае на тази дата кой е запалил парното.Същият посочва,че след като е закарал децата си на училище, прибирайки се към Дъбник е срещнал ищеца,който е бил с автомобила си и последният го е помолил да занесе болничния му лист в училище,тъй като не се е чувствал добре,имал е болки в кръста и за да не се качва по стъпалата, като свидетелят се е съгласил и е занесъл болничния лист/става въпрос за първия/.

В този смисъл, Окръжният съд счита за необосновани на събраните по делото доказателства изложените в жалбата твърдения, че след получаване на заповедта по пощата на 21.12.2022г. ищецът се е явил на преглед в поликлиниката в гр.Долни Дъбник,когато му е издаден болничния лист.

Установено е,че 21.12.2022г.в 17.00 часа на ищеца е връчена заповедта за дисциплинарното му уволнение с писмо с обратна разписка,съгласно чл.195 ал.3 ,предл.второ КТ,което връчване е редовно и в съответствие с цитираната норма на КТ.На тази дата 21.12.2022г.той не се е явявал на работа,поради здравословни проблеми и бил в отпуск за временна неработоспособност,надлежно разрешен с издадения първи болничен лист от същата дата.Фактът,че работодателят е изпратил заповедта за дисциплинарното уволнение ,издадена на 21.12.2022г.по пощата ,доказва тезата,че на същата дата ищецът не е бил на работа,в противен случай

заповедта щеше да му бъде връчена лично, ако е бил на работното си място. Не са оборени твърденията на ищеца, че е уведомил работодателя чрез друг служител, че на датата 21.12.2022г. няма да се яви на работа, поради влошаване на здравословното му състояние и изпитвани болки в кръста. Има данни по делото, че именно поради неявяване на ищеца на работа на датата 21.12.2022г., работодателят е осигурил друг вече пенсиониран служител, който да запали парното, респ. да изпълнява трудовите задължения на ищеца. Спазено е изискването на чл.9 ал.2 от Наредбата за медицинската експертиза/НМЕ/и първият болничен лист, издаден на 21.12.2022г. е представен на работодателя в двудневен срок от издаването му, като е заведен при работодателя на следващия ден - 22.12.2022г. В този смисъл съдът приема, че от страна на В. В. не е налице умишлено неправомерно поведение, напротив същият е действал добросъвестно, уведомил е работодателя за здравословните си проблеми и с неявяването си на работа на 21.12.2022г. ясно е показал, че ще ползва разрешения отпуск по болест, съгласно болничния лист. Към датата 21.12.2022г., когато му е връчена заповедта за дисциплинарното уволнение, към който момент се счита прекратено трудовото правоотношение между страните, ищецът се е ползвал от закрилата на чл.333, ал.1, т.4 КТ. Безспорно по делото е, че в случая от работодателя не е искано, нито е дадено предварително разрешение от Инспекцията по труда за дисциплинарното уволнение на ищеца. Работодаателят не е спазил императивната норма на чл.333, ал.1 т.4 КТ, поради което и на основание чл.344 ал.3 КТ процесната заповед се явява незаконосъобразна само на това основание и уволнението следва да бъде отменено като се уважи иска по чл.344 ал.1, т.1 КТ, без съдът да разглежда трудовия спор по същество, в който смисъл са и изводите на ПРС.

Във въззивната жалба се акцентира основно на това, че процесната заповед е връчена на ищеца на 05.01.2023г., към който момент ищецът не се е ползвал от закрилата по чл.333, ал.1 т.4 КТ. От събраните по делото доказателства се установява, че процесната заповед в действителност е връчена на ищеца два пъти, първия път по пощата с обратна разписка на 21.12.2022г. и втория път лично на ищеца на 05.01.2023г., удостоверено с неговия подпис /допусната е техническа грешка относно годината, като е посочено 2022/. От дадените от ищеца обяснения пред ПРС се установява, че се е обадил на директорката във връзка с втория болничен лист, отишъл е в

училището ,дал е същия на служител,получил е трудовата си книжка,след което директорката му е връчила заповедта за уволнение,която вече е получил по пощата и той се е подписал.Повторното връчване на заповедта за уволнението на 05.01.2023г. лично на ищеца е отразено в самата заповед , съставен е и протокол,удостоверяващ връчването на дата 05.01.2023г., подписан от директора и трима служители на гимназията /л.42/

Така извършеното повторно връчване на заповедта за дисциплинарно уволнение на 05.01.2023г.е без правна стойност.Прекратяването на трудовото правоотношение при дисциплинарно уволнение е регламентирано в КТ и съдът вече изложи съображения,че процесната заповед е надлежно връчена на ищеца на 21.12.2022г.с писмо с обратна разписка,който способ за връчване е един от двата възможни,посечен в чл.195, ал.3,предл.второ от КТ.От този момент съгласно чл.195 ал.3 във вр.с чл.335 т.3 КТ настъпва прекратяването на трудовото правоотношение между страните.Този срок ,изрично регламентиран в КТ не може да бъде дерогиран или променян и не зависи от волята на страните.В този смисъл извършеното от работодателя повторно връчване на заповедта лично на ищеца на 05.01.2023г.няма за последица прекратяване на трудовото правоотношение от тази дата,след като то вече е било прекратено, считано от 21.12.2022г.Фактът,че в трудовата книжка на ищеца като дата на прекратяване на трудовия договор е вписана датата 05.01.2023г.,респ.същата дата е посочена в уведомлението по чл.62 ал.3 до НАП,също не обуславя други изводи,тъй като тези вписвания,извършени от работодателя не са съобразени с разпоредбата на чл.195 ал.3 КТ и не отразяват действителната дата на прекратяване на трудовия договор,поради наложеното дисциплинарно уволнение.За пълнота на изложението следва да се посочи,че и към датата 05.01.2023г.ищецът е ползвал разрешен отпуск по болест,съгласно втория изпълнителен лист за периода 04.01.2023г.- 13.01.2023г.и се е ползвал от закрилата по чл.333,ал.1,т.4 КТ.Не е налице съзнателно укриване на втория болничен лист от страна на ищеца,каквито доводи са изложени в жалбата,доколкото този болничен лист е входен при работодателя на 05.01.2023г.,с вх.№681.

По изложените съображения,Окръжният съд приема ,че издадената заповед №РД-17-269/21.12.2022г.,с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание уволнение е незаконосъобразна и следва да се

отмени,като се уважи иска по чл.344 ал.1,т.1 КТ.Поради незаконното уволнение основателен се явява и акцесорният иск по чл.344 ал.1, т.2 КТ за възстановяване на ищеца В. В. на заеманата преди уволнението длъжност "работник поддръжка сгради –електротехник“ в ППГС“Проф.Иван Иавнов гр.Долни Дъбник.Основателен е и акцесорния иск по чл.344 ал.1т.3 КТ,който също следва да бъде уважен.От представената регистрационна карта на ищеца е видно,че същият е регистриран в Дирекция "Бюро по труда"Долна Митрополия,филиал Долни Дъбник на 12.01.2023г.и до 10.03.2023г.не е работил по трудов договор при друг работодател. От ищеца е представена и декларация,че за периода 21.12.2022г.до 17.03.2023г./датата на последното съдебно заседание пред ПРС/е без работа и не е получавал трудово възнаграждение по трудов договор.За този период ищецът чрез своя пълномощник в последното съдебно заседание пред ПРС е направил уточнение ,че се претендира обезщетението по чл.225 ал.1 КТ. С оглед приетата и неоспорена от страните счетоводна експертиза,искът по чл.344 ал.1,т.3 КТ следва да се уважи за сумата 3364,67лв.,представляваща обезщетение за времето през което ищецът е останал без работа,за периода от 22.12.2022г.до 17.03.2023г.

След като е стигнал до същите правни изводи, ПРС е постановил правилно и законосъобразно решение, което на основание чл.271,ал.1 ГПК следва да бъде изцяло потвърдено .

При този изход на процеса и на основание чл.78 ал.3 ГПК въззивникът ПГСС“Проф.Иван Иванов „гр.Долни Дъбник следва да заплати на въззиваемия В. А. В. направените разноски за настоящата инстанция в размер на 780лв.,заплатено адвокатско възнаграждение .

Водим от горното, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА на основание чл. 271 ал. 1 ГПК решението на Плевенски Районен съд,VI-ти гр.с.№425 от 30.03.2023г., постановено по гр.д. №453/ 2023г. по описа на същия съд.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 ГПК Професионална гимназия по селско стопанство“Проф.Иван Иванов“,представлявана от директора –инж.

Ж. Т., гр.Долни Дъбник,Пл.обл.,*** ДА ЗАПЛАТИ на В. А. В., ЕГН ***** от гр. Долни Дъбник ,Пл.обл., ул. *** деловодни разноси за въззивната инстанция в размер **на 780лв.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ ,при условията на чл.280 и следв.от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____